

Arrest

nr. 69 716 van 8 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 juli 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, doet op 15 februari 2011 een verklaring tot inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te Zaventem.

Op 6 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op ... (datum) door (V.W.F.) geboren te (...), op (in) (...)

van Nederlandse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Reden van de beslissing (2):

- Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene deed de aanvraag van verklaring tot inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, - zij baat samen met haar echtgenoot een zelfstandige zaak uit in Nederland – op 15/02/2011. Ter staving van haar aanvraag legde ze een ziekteverzekering, een huurcontract, een uittreksel van de Kamers van Koophandel uit Nederland (februari 2011), een rapport van het boekjaar 2010, en een beëindiging van een huurovereenkomst over.

Dit rapport, aangevoerd als bewijs van haar middelen van bestaan, werd opgemaakt door het BMS Accountancy kantoor dat in dienst werkt van de betrokkene en bijgevolg geen onpartijdige bron is. Het kan dus niet weerhouden worden als bewijsstuk.

Uit het administratief dossier kan bijgevolg niet afgeleid worden dat de betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt, waarvan de aard duurzaam en regelmatig is, zoals bepaald in artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15/12/1980, om te voorkomen dat zij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de Burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten laste zijn.

Gezien de elementen in het dossier kan het verblijfsrecht dan ook niet toegestaan worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van “de materiële motiveringsplicht zoals omschreven in de wet van de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dd. 29.07.1991, artikel 62 van de wet van 15.12.1980, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.”

Het middel luidt als volgt:

“Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn
2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit
3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoekster niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn. Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing en moeten de ingeroepen redenen van toepassing zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

De bestreden beslissing is gebaseerd op het feit dat verzoekster als beschikker van voldoende bestaansmiddelen een rapport van het boekjaar 2010 als bewijs heeft voorgelegd, doch zou dit rapport volgens verweerster niet als bewijsstuk aangewend kunnen worden om reden dat de opsteller van het rapport in dienst van verzoekster werkt.

Verzoekster baat samen met haar echtgenoot een zelfstandige zaak uit.

Ondanks het feit dat zij middels een boekhoudkundig rapport aantoonst dat zij beschikker is van voldoende bestaansmiddelen wordt dit rapport niet als bewijsstuk weerhouden.

Men mag evenwel niet vergeten dat verzoekster zelfstandige is en dat ze geen loonfiche die door een werkgever wordt opgesteld kan voorleggen.

Verzoekster krijgt maandelijks een deel van de winst uitbetaald op haar privé-bankrekening.

Uit het rapport blijkt dat het inkomen van verzoekster voor de periode 1 januari 2010 t.e.m.30 juni 2010 resulteert in een bedrag van 8.567 EUR.

Verzoekster voldoet meer dan voldoende aan de voorwaarden om zich in België in te schrijven.

Het rapport dat door verzoekster werd voorgelegd is een objectief bewijsstuk dat door een erkende accountant werd opgesteld. De accountants in Nederland zijn zoals de Belgische accountants gehouden

aan de deontologische verplichtingen. Derhalve is het juridisch niet correct te stellen dat het rapport door een partijdige bron werd opgesteld.

De vraag die men zich hier kan en moet stellen is de volgende:

Is een loonfiche dat door een werkgever werd opgesteld een objectief bewijsstuk?

Zo ja, dan is het rapport dat door de accountant werd opgesteld eveneens een objectief bewijsstuk. Want de werkgever laat de loonfiche door een Sociaal Secretariaat (Acerta, Xerius,...) opstellen. Het Sociaal Secretariaat stelt dit document in opdracht van de werkgever op. Volgens de denkwijze van verweerster, zoals in deze zaak, zou een loonfiche van een werknemer dan ook niet als bewijsstuk weerhouden kunnen worden.

Verweerster gaat in casu onterecht ervan uit dat het rapport dat door het BMS Accountancy kantoor werd opgesteld gemanipuleerd zou zijn.

Zij heeft geen valabele uitleg gegeven waarom het rapport niet weerhouden kan worden als bewijsstuk.

De enige uitleg die zij daaromtrent geeft is dat het BMS Accountancy kantoor in dienst van verzoekster zou werken. De beslissing is in dat opzicht onvoldoende gemotiveerd.

Verzoekster brengt om het rapport kracht bij te zetten bankrekeninguittreksels van haar privé-rekening waaruit simpelweg kan afgeleid worden dat voldoet zij aan de voorwaarden om zich als beschikker van voldoende bestaansmiddelen in te schrijven. (stuk 3)

Uit dit bewijsstuk blijkt dat ze voor de periode van 01.01.2010 tem 30.06.2010 7650 EUR aan inkomsten op haar rekening heeft ontvangen.

Verzoeker toont aan dat ze voldoet aan de voorwaarden.

Het middels is gegrond."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoordendat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 6 juli 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit het administratief dossier kan niet afgeleid worden dat verzoekster over voldoende bestaansmiddelen beschikt, waarvan de aard duurzaam en regelmatig is, zoals bepaald in artikel 40, §4, 1ste lid 2° en 2de lid van de Vreemdelingenwet, om te voorkomen dat zij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel. Verzoekster had een ziekteverzekering voorgelegd, een huurcontract, een uittreksel van de Kamers van Koophandel uit Nederland (februari 2011), een rapport van het boekjaar 2010 en een beëindiging van een huurovereenkomst. Het rapport opgesteld door BMS Accountancy kantoor werd geacht niet afkomstig te zijn van een onpartijdige bron, vermits het kantoor voor verzoekster werkt. Het werd niet weerhouden als bewijs van haar middelen van bestaan.

Verzoekster is niet akkoord met de afwijzing van het rapport van het accountantsbureau. Zij zegt dat het kantoor aan deontologische verplichtingen moet voldoen, en dat het rapport niet gemanipuleerd kan zijn. Verwerende partij merkt op dat de beslissing geen uitspraken doet over de juistheid van het rapport en ook niet suggereert dat het gemanipuleerd is. Er wordt enkel aangegeven dat het rapport als bewijs van voldoende bestaansmiddelen niet kan weerhouden worden. Het rapport werd immers opgesteld op vraag van verzoekster door een kantoor dat voor verzoekster werkt. Verzoekster kan niet ontkennen dat dit geen twijfels kan doen rijzen over de correctheid en onpartijdigheid van het aangeleverde rapport.

Uit het rapport blijkt bovendien dat verzoekster 8567 euro winst heeft gemaakt in het eerste semester van 2010, oftewel 713,92 euro per maand. Verwerende partij merkt op dat dit het resultaat van de vennootschap betreft. Het toont bijgevolg niet aan of en in welke mate deze winst wordt uitgekeerd aan verzoekster. Het is derhalve niet aangetoond dat de vennootschap aan verzoekster voldoende bestaanszekerheid geeft. Van dergelijke winstuitkeringen zijn er geen bewijsstukken terug te vinden in het dossier.

Vanaf juli 2010 tot op heden bevat het dossier bovendien geen boekhoudkundige gegevens waaruit kan worden afgeleid of de vennootschap nog steeds actief en winstgevend is, noch of er winsten worden uitgekeerd aan verzoekster of dat zij een loon ontvangt uit de vennootschap. Het is derhalve inderdaad niet duidelijk of verzoekster over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Verwerende partij stelt vast dat dit rapport geen duidelijkheid verschaft over verzoeksters huidige bestaansmiddelen.

Dat zij regelmatig een bedrag op haar rekening krijgt gestort, bleek niet uit de elementen van het dossier die voorhanden waren en aangeleverd waren door verzoekster, vooraleer de beslissing genomen werd. Met laattijdig aangebrachte gegevens kan in de beslissing geen rekening worden gehouden.

Uit niets dat verzoekster aanbrengt blijkt dan ook dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd werd.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007).

De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V., arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoeksters beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Verzoekster maakt ook niet duidelijk waarom de beslissing onredelijk zou zijn. Zij heeft nu eenmaal niet aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, waardoor het niet uitgesloten is dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel.

Verzoekende partij maakt ook niet duidelijk waarom de beslissing onredelijk zou zijn.

"Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1990. De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling." (R.V.V., nr. 11096, 9 mei 2008)

Het is aan verzoekster om met sluitende bewijzen te komen, en daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. Verzoekster is zelf nalatig geweest en bracht slechts fragmentaire bewijzen aan van de bewering dat ze over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

"De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002)." (RW nr. 10.917, 30 augustus 2007, dossiernr. 2007-07-628)

Het enige middel is niet gegrond.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

2.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Dit vergt in casu tevens een onderzoek van de toepassing van artikel 40 § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomsten-niveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel

bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze zich steunt op twee motieven, met name dat het voorgelegd rapport van de accountant van de verzoekende partij niet onpartijdig is enerzijds en dat anderzijds niet wordt bewezen dat de verzoekende partij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij betreffende de hoegrootheid van haar inkomsten slechts summier gegevens bekendmaakte waaronder een rapport van haar accountant. Uit dit rapport blijkt dat haar inkomsten van 1 januari 2010 tot 30 juni 2010 8567 euro bedragen. Uit het voorgelegde handelsregister van de Kamers van Koophandel van 1 februari 2011 blijkt dat deze inlichtingen geeft over de "vennootschap onder firma". Uit het rapport van B. Accountancy blijkt dat het bedrag van 8567 euro slaat op het resultaat van de winst- en verliesrekening van de vennootschap, met name A. Supermarkt. Zoals de verwerende partij stelt kan uit het winstbedrag van 8567 euro hoogstens afgeleid worden dat de verzoekende partij slechts een inkomen heeft van 713,92 euro per maand omdat de verzoekende partij geen gegevens bekend maakt betreffende eventuele inkomsten van het tweede semester van dat jaar, wat ruimschoots onvoldoende is om aan te tonen dat zij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt. Weliswaar is deze winst edeling slechts deze voorzien voor de periode januari 2010 tot juli 2010 maar zijn dit de enige inkomsten die de verzoekende partij heeft kenbaar gemaakt en die dan nog toebehoren aan de vennootschap onder firma en niet aan de verzoekende partij zelf en waarvan het nettoresultaat na het betalen van sociale lasten, belastingen en dergelijke meer niet gekend is. Van de verzoekende partij mocht verwacht worden dat indien zij inkomsten had na het eerste semester 2010, zij dit zou kenbaar gemaakt hebben aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing nu haar verklaring van inschrijving is verricht op 15 februari 2011 en de verzoekende partij geacht wordt haar in 2010 verworven inkomsten te kennen.

Waar de verzoekende partij thans nieuwe stukken bijbrengt (bankrekeninguittreksels omschreven als stuk 3) kan zij de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden omdat deze niet werden voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing.

Bijgevolg kon, de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze besluiten dat *"Uit het administratief dossier kan bijgevolg niet afgeleid worden dat de betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt, waarvan de aard duurzaam en regelmatig is, zoals bepaald in artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15/12/1980, om te voorkomen dat zij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk."* Dit determinerend motief is correct en vindt steun in het administratief dossier.

Waar de bestreden beslissing naast dit motief ook meent het rapport van de accountant niet in aanmerking te kunnen nemen omdat deze voor de verzoekende partij werkt en hierdoor geen onpartijdige bron is, kan deze redenering niet gevolgd worden. Zoals de verzoekende partij opmerkt is een accountant gebonden aan deontologische regels en kan niet op kennelijk redelijke wijze gesteld worden dat elk accountantsrapport per definitie niet onpartijdig is. Evenwel is het motief *"Dit rapport, aangevoerd als bewijs van haar middelen van bestaan, werd opgemaakt door het BMS Accountancy kantoor dat in dienst werkt van de betrokkene en bijgevolg geen onpartijdige bron is. Het kan dus niet weerhouden worden als bewijsstuk."* in casu een overtollig motief zodat de kritiek tegen dit motief niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoon dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN